

sig således, at der ikke sker godtgørelse af en afgift, som elværkerne endnu ikke har afregnet til myndighederne.

Der har imidlertid i visse tilfælde været givet tilladelse til, at elselskaberne ikke opgjorde de afgiftspligtige mængder efter fakturadatoen, men efter forfaldsdatoen. Tilladelserne til at opgøre ud fra forfaldsdatoen har, så vidt det kan ses, været givet ud fra administrative hensyn til visse, typisk små elværker. Visse elværker har haft en praksis, hvorefter der alene i forbindelse med årsaflysningen blev udskrevet en egentlig faktura – mens acontoopkrævningerne blev udsendt samtidigt i form af et antal girokort påtrykt forfalds- og sidste rettidige indbetalingsdato. Det ville i sådanne tilfælde være urimeligt, hvis der skulle afregnes elafgift af alle de elmængder, der udsendes indbetalingskort for samtidigt. Denne tilladelse til at bruge forfaldsdato har været gengivet i vejledningsmateriale til elsektoren. Det har imidlertid vist sig, at tilladelsen også har været anvendt af elselskaber med betydelig administrativ styrke, og det er indtrykket, at man har tilrettelagt de administrative procedurer med henblik på at maksimere det økonomiske udbytte snarere end for at mindske de administrative omkostninger.

Hvis forfaldsdatoen ligger i samme måned som fakturadatoen, har det ingen økonomisk betydning, men hvis forfaldsdatoen ligger efter et månedsskifte i forhold til fakturadatoen, hvilket er typisk, har det økonomisk indflydelse. Der er også eksempler på, at fakturadatoen ligger i slutningen af en måned, mens forfaldsdatoen ligger efter to månedsskifter.

Hvis forfaldsdatoen anvendes i stedet for fakturadatoen, forsinkes indtægtsførelsen af elafgiften mv., uden at der nødvendigvis sker en forsinkelse af godtgørelserne. I visse tilfælde har tilladelsen til at anvende forfaldsdato været betinget af, at det af fakturaen fremgik, at man skulle anvende forfaldsdatoen som bestemmende for, hvornår man kunne opnå

godtgørelsen. Virksomhederne har dog kunnet se bort fra denne betingelse under henvisning til lovreglerne om, hvornår man kunne opnå godtgørelsen.

Efter at være blevet opmærksom på spørgsmålet ønsker regeringen nu den forskelligartede praksis bragt til ophør, således at alle fremover skal anvende fakturadatoen som periodiseringskriterium. Det har i denne forbindelse efter høring af elværkerne været overvejet at fastsætte forfaldsdatoen som afgørende som ønsket af disse. Elværkerne har dog ikke anført administrative hindringer eller begrundelser for, at lovens bogstav ikke skulle kunne anvendes bortset fra få særlige tilfælde. Det er ikke acceptabelt, at der gives godtgørelse, før det beløb, der godtgøres, er indbetalt. Elværkerne har dog henvist til, at der kan blive tale om et væsentligt likviditetstab, og det er derfor fundet rimeligt i dette særlige tilfælde at foreslå indført en overgangsregel, hvorefter de, der måtte have brugt forfaldsdatoen i stedet for fakturadatoen, kan fortsætte med denne praksis til og med elektricitet, der leveres i december 1997. Der er dog intet, der hindrer disse elselskaber i at anvende fakturadatoen fra et tidligere tidspunkt.

I mange tilfælde opkræves kundernes betaling for elektricitet over betalingserviceordninger. Visse elselskaber har i disse tilfælde anvendt forfaldsdatoen eller betalingsdatoen som afgørende for, hvilken måned eller i hvilket kvartal henholdsvis elafgifterne og momsens skal afregnes. Det er dog ikke i overensstemmelse med lovreglerne. Da der ikke altid udsendes en særskilt faktura i forbindelse med opkrævning via betalingservice, har det været anført som et argument, at der ikke her foreligger en fakturadato. Det er imidlertid ikke korrekt, da PBS-meddelelsen i disse tilfælde må sidestilles med en faktura. Fakturadatoen er derfor den dato, hvor meddelelsen sendes ud til kunderne. Efter omstændighederne vil der blive givet samme frist til at bringe forholdene i orden for PBS-betalingerne.